

LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong hai tuần đầu tháng 8, tháp tùng đoàn ‘Về Bến Tự Do’ mà “Văn Khố Thuyền Nhân” tổ chức, tôi đã có điểm phúc đến các trại tỵ nạn năm xưa trên đất Nam Dương và Phi Luật Tân. Tuần lễ kế tiếp, đoàn sẽ sang Mã Lai và Thái Lan thì tôi phải về lại Úc nên chưa thăm được các trại nơi đó. Các thành viên trong đoàn đều là “Thuyền Nhân”, chỉ mỗi mình tôi là người đi tỵ nạn bằng máy bay nên cả đoàn gọi đùa tôi là “Phi Nhân”. Trong suốt hai tuần lễ, mỗi ngày đều phải di chuyển, có lúc bằng phi cơ (như từ Manila xuống trại Palawan), có lúc phải dùng thuyền máy (cỡ những con thuyền vượt biển năm xưa), có lúc phải dùng tàu lớn mà cuộc hải hành kéo dài 8 tiếng đồng hồ (đi từ Batam đến Tanjung Pinang) cả đoàn ai nấy cũng mệt như vì say sóng ! Lúc đó tôi mới cảm nghiệm cái gian khổ mà hàng trăm nghìn đồng bào đã liều mình vượt biển đi tìm hai chữ ‘tự do’.

Ngày 2 tháng 8, từ Singapore, tôi xuống tàu đi qua đảo Batam thuộc Nam Dương. Sáng sớm hôm sau, tôi theo xe vào trại Galang. Chính quyền Nam Dương đã xây 5 chiếc cầu nối liền các hòn đảo mà chiếc cầu dài nhất do nước Úc viện trợ, xây theo mẫu mã của chiếc cầu Mỹ Thuận bên quê nhà. Chúng tôi vào đến trại Galang thì trời cũng dứt mưa. Linh mục Vũ Hải Đăng (từ Hoa Kỳ) và tôi dâng Thánh Lễ ngay nghĩa trang Galang. Trời đã hết mưa nhưng ai nấy đều cảm thấy như đang mưa trong lòng, cá nhân tôi ít khóc trước đám đông vậy mà lần này tôi không cảm được nước mắt vì quanh tôi mắt ai cũng đỏ hoe. Khóc không cần ngôn ngữ nhưng rất dễ lây !

Tôi được biết linh mục Hải Đăng rất xúc động vì cha đến Galang lúc 17 hay 18 tuổi, bây giờ nhìn lại cảnh cũ bao nhiêu kỷ niệm hai mươi mấy năm trước lại ập về làm sao mà không xúc động ? Chúng tôi viếng Bảo Tàng Viện Thuyền Nhân Việt Nam và dùng bữa “com tỵ nạn” tại đó. Tôi ngồi dùng com trước căn nhà gọi là “Monkey House” thì được biết đó là một thứ biệt giam để nhốt những ai vi phạm kỷ luật. Chính quyền địa phương đang cho cất lại những dãy nhà gọi là ‘barrack’ để thu hút khách du lịch. Trên đường trở về Batam, chúng tôi ghé thăm bến cảng Galang, nơi diễn ra những cuộc chia tay đầy nước mắt. Người dân địa phương vẫn còn nhớ cái biệt danh của bến cảng này, họ chào chúng tôi và nói “Galang tình sử”, không biết họ có hiểu cái ý nghĩa chua chát của những cuộc tình thê non hẹn biển thế mà đành phải ‘sù’ một khi xuống tàu đi nơi khác ?

Những ngày kế tiếp, tôi viếng trại Kuku, rồi trại Air Raya, rồi trại Palawan, rồi trại chuyển tiếp Bataan, rồi ‘làng Việt Nam’... Thật là một chuyến đi ‘đề đời’. Cảm ơn tổ chức “Văn Khố Thuyền Nhân” đã cho tôi cơ hội ngàn vàng này. Máy trăm ngôi mộ của những người đã vĩnh viễn ở lại vùng đất tạm dung khi ánh sáng tự do đã loé lên trước mắt thế mà các vị ấy không bước tới được, thật đáng thương. Vì vậy, “Văn Khố Thuyền Nhân” đã vận động khắp nơi trong hơn mười năm qua để có thể trùng tu, sơn phết những ngôi mộ cô quạnh nêu trên.

Có điều gì giống bài đọc I của Chúa Nhật 22 Thường Niên. Đầu óc của những người Do Thái năm xưa khi bước ra khỏi đất Ai Cập, thoát cuộc đời nô lệ, là hướng về vùng đất mà Chúa đã hứa, một vùng đất chảy sữa và mật, chứ không ai muốn ở lại trên sa mạc. Mà muốn bước vào vùng đất hứa ấy, họ phải theo sự hướng dẫn của Môsê, họ phải tuân giữ các giới luật Chúa truyền. Bài đọc II cũng nhắc rằng chúng ta là đoàn dân của Chúa, được Chúa tuyển chọn để tiến về thiên đàng, và để đạt mục tiêu ấy chúng ta cần phải “thực thi những gì Chúa đã dạy”, đó là tuân giữ các giới răn của Ngài. Tôi tin rằng không ai trong chúng ta muốn vĩnh viễn ở lại vùng đất tạm dung này, thế thì chúng ta phải làm gì để đừng gửi thân xác và linh hồn mãi mãi ở một nơi cô quạnh ?

Để khỏi bị lạc hướng trên đường về quê trời, xin hãy trung kiên tuân theo Luật Chúa, đừng chạy theo những cách giải thích mị dân hay những thay đổi chỉ để chiều theo thị hiếu của con người. Luật Chúa là Luật Chúa, tinh tuyền trong cốt lõi, đơn sơ nhưng đòi hỏi quyết liệt. Những giải thích khác đi sẽ dẫn chúng ta đi vào ngõ cụt, mất định hướng. Nhất là đừng giữ luật vì luật như lời Chúa Giêsu cảnh báo trong bài Tin Mừng, mà phải sống tinh thần của luật. Chúa trách : “Các người đẹp luật Chúa sang một bên để tuân theo những tập tục của các người mà thôi”. Ai giữ luật vì luật thì dễ dựa vào luật mà kết án người khác.

Linh mục Phạm Quang Hồng.

